

Olli Mäkelä

Portugalin huhtikuu

Vaelluskirja

© 2022, Olli Mäkelä

Kustantaja: BoD - Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD - Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-80-6482-4

Olli Mäkelä

Portugalin huhtikuu

Vaelluskirja

Portossa satoi, kun nousin reppu selässä Douro-joen rannalta. Katedraalista tallusteli keltaisessa sadetakissaan rinkaselkäinen, silmälasipäinen ja tavallisen näköinen nainen, kai pohjoismainen. Hän hymyili minulle, koska minulla oli reppu ja sininen sadeviitta. Kaiken kukkuraksi näytin kai äkkiä silmättynä tavalliselta, silmälasipäiseltä pohjoismaalaiselta.

Leimautettuani pyhiinvaeltajan passin katedraalissa nousin kohti keskustaa ja kipusin pitkän ja kapean aukion Praça da Liberdaden yläpäähän. Jatkoin sieltä edelleen jyrkkää katuä, käännysin oikealle ja kun hetken mentyäni lähdin taas etääntymään joesta pitkin Rua da Alegria -katua, näin tällä reissulla ensi kerran murentunutta tiiliseinää ja rapistunutta rappausta. Talot olivat räjäjäisiä, sortuvia ja hylättyjä. Sisään helotti aurinko tai ryöppysi vesi. Varsinkin nyt ikkuna-aukot kyönelehtivät tummina kuin elämää pelkäämättömän fado-laulajan silmät.

Näillä kulmilla asujaímisto ja yritysélämä olivat tehneet jo pitkään kuolemaa. Epäilín, voiko tänne olla jäänyt surkeaakaan hostellia, mutta

sitten erottui karujen rappausten lomassa
kirkkaana keltaisin kauniin kirjaimin tumman
violetilla kyltillä Bela Star. Nimi säilytti kauniin
muiston loiston ajoista, sillä minkä sateen
piiskaamiselta näin, haaleankeltaista tiiliseinää
koristivat kauniit harmaapieliset kaari-ikkunat ja
koristelut. Mutta nyt tuli vettä taivaan täydeltä
Portugalin huhtikuussa.

Talo oli kolmikerroksinen. Kipusin
päätyseinän viertä ylös toisen kerroksen
korkeudelle asti ylettyvät portaat, ja niiden
yläpäässä oli ovi. Kuten nettisivulla uhattiin,
hostellin ovi oli lukossa vielä nyt kellon lähetessä
kahta. Oven lasiin oli kiinnitetty lappu, jossa oli
teksti, että avataan neljältä.

Palasin palan matkaa alas kaupungin keskustaa
kohti. Menin sisään ikävän oloisesti
nykyaikaiselta näyttävään biljardibaariin, laskin
repun lattialle nojalleen pöydän jalkaa vasten,
nostin sadeviitan pään yli pois, riisuin pusakan,
nostin sen tuolin selkänojalle, ravistelin vedet
viitalta lattialle ja heitin viitan pusakan päälle.

Minulla oli noin vuoden vanhat marketista ostamani viidenkymppin puolipitkävartiset vaellustossut. Olin kävellyt niillä muutaman yli kymmenen kilometrin päivämatkan syksyllä Saariselällä ja kotona päivittäisiä neljän kilometrin lenkkejä. Kengät oli sisäänajettu, mutta laatu ei varmaan paranisi, vaikka kävelisin ne puhki. Asetin ne lähelle lämpöpatteria, sillä niiden sisäpintakin tuntui hivenen kostealta. Matkavarustukseni oli vähäinen. Minulla oli olkihattu, maastopuvunvärinen hupullinen, vettä ainakin vähän aikaa pitävä soft shell- pusakka ja ohut fleecepusakka. Rankkoja sateita varten oli sininen sadeviitta, jossa oli huppu mutta ei hihoja. Kädet jäivät viitan alle. Viitta oli niin laaja, että se nieli repun sisäänsä.